

ikke er nogen Grund til at frygte for, at vedkommende vil blive ved med sin forbryderiske Virksomhed. Under Nr. 274 har Flertallet foreslaaet, at sidste Stykke af § 829 udgaar. Mindretallet lægger ikke nogen særlig Vægt paa dette Spørgsmaal. Man kan ikke se, at Bestemmelsen gør nogen Fortræd, og man formener, at den vil kunne gøre sin Nytte.

Jeg kommer derefter til Ændringsforslagene Nr. 275 og 276 angaaende Betingelserne for Fængsling. De Indvendinger, den ærede Ordfører fremsatte mod Lovforslaget, og som ogsaa ere fremsatte i Betænkningen, har Mindretallet ikke kunnet finde grundede. Jeg skal kortelig gennemgaa de forskellige Punkter, hvor Flertallet ønsker Paragraffen forandret. Det foreslaas for det første, at Ordene „skellig Grund til at antage“ forandres til „grundet Mistanke om“. Den ærede Ordfører gjorde gældende, at disse Ord „skellig Grund til at antage“ maatte betyde „skellig Grund til at være forvisset om“. Dette kan Mindretallet ikke være enig i. Det ses ogsaa, at de oprindelige Ophavsmænd til Formuleringen heller ikke have været enige heri. Denne Formulering stammer jo fra Kommissionens Mindretal, og Mindretallet skriver, at disse Ord „skellig Grund til at antage“ og „skellig Grund til Mistanke“ for det ere enstydige. Der er, forekommer det Mindretallet, Anledning til at beholde den Udtryksmaade, Lovforslaget har. Den betegner, at det ikke blot skal være en vis subjektivt grundet eller muligvis ved visse Omstændigheder grundet Mistanke, men det skal kunne objektivt paavises, at der er Grund til at antage, Grund til at nære Mistanke om, at Forbrydelsen foreligger. Det er dette objektive Grundlag, som vi ønske skal foreligge, og hvorfor vi ønske, at Bestemmelsen bliver som den er. — Det næste Punkt, der er af nogen Betydning, er Litra d under Ændringsforslaget Nr. 275, hvorved Ordet „og“ foreslaas ombyttet med „eller“. Det forekommer ikke mig, der er nogen Grund dertil, idet jeg tror, at Forholdet bliver akkurat det samme, enten man siger det ene eller det andet. Der kræves ifølge Lovforslaget, at der paa Grund af Sagens Beskaffenhed og den sigtedes Forhold skal være særlig Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar, eller at han vil udeblive fra Domsforhandling, hvortil han er indkaldt. Den naturlige Forstaaelse af disse Ord forekommer mig at være den, at man skal betragte det hele under

eet, Sagens Beskaffenhed og den sigtedes Forhold. — Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 275 e og f mene vi heller ikke, det er rigtigt at følge Flertallet, idet det let kan føre til, at man føres til Fængsling i for vidtgaaende Udstrækning. Dog maa jeg sige, at for saa vidt angaar Litra f vil jeg for mit Vedkommende ikke have noget imod, at Lovforslaget paa dette Punkt omformes noget, men jeg tror ikke, det er heldigt at forme det saaledes, som Flertallet har gjort.

Jeg kommer endvidere til Ændringsforslaget under Nr. 279 til § 839. Flertallet har foreslaaet, at en Bestemmelse i Lovforslaget skal udgaa, der siger, at man ikke maa anvende legemlig Revselse paa Varetægtsfanger. Mindretallet kan ikke se, det er nødvendigt at have et saadant Strafmiddel. Man kan i øvrigt i denne Sammenhæng henvise til, at en ganske lignende Bestemmelse, nemlig at legemlig Revselse ikke maa anvendes, findes i den norske Straffeprocesslov; det er mig ikke bekendt, at man nogen Sinde siden har følt Savn af legemlig Revselse i norske Fængsler, og jeg antager ikke, der er større Grund til at anvende det hos os, end der er i Norge. — Ændringsforslaget under Nr. 280 kunne vi heller ikke tiltræde. Flertallet har foreslaaet, at man ikke i denne Lov skulde sige noget om, at Fangerne kunne beklage sig til vedkommende Overvridighed. Det forekommer os tværtimod heldigt, at det siges i selve Loven, saa meget mere som det er ganske naturligt, at vedkommende efter Omstændighederne kan ønske at gaa den ene eller den anden Vej.

Endelig kommer jeg til Ændringsforslaget under Nr. 283, i hvilket Ændringsforslag Flertallet foreslaar, at Forslagets § 848 skal udgaa. Denne Paragraf hjemler, at der skal etableres et kommunalt Tilsyn med Varetægtsfangers Behandling og Forholdene i Varetægtsfængsler, et kommunalt Tilsyn bestaaende af 2 Medlemmer henholdsvis af Københavns Borgerrepræsentation, Købstædernes Byraad og Amtsrådene. Det forekommer Mindretallet, at det er en meget fortræffelig Bestemmelse, som ikke kan gøre den mindste Fortræd. Det er meget heldigt, mene vi, at der gives Lejlighed til, at der føres et saadant Tilsyn af den kommunale Myndighed, der altsaa staar uden for Fængselsadministrationen. Jeg kan ogsaa her henvise til, at det er en Institution, der har været kendt i Norge i mange Aar. Det blev indført allerede ved Loven af